

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci

žalobce: **D. F., státní příslušnost Ukrajina,**
 bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žalobcovy žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-0379878/DO-2025, jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah spočívající v tom, že žalovaný vrátil žalobci jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-0379878/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-0379878/DO-2025.
- III. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „soud“ či „městský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v tom, že mu žalovaný vrátil žádost o poskytnutí dočasné ochrany podanou dne 15. 5. 2025, evidovanou pod č. j. OAM-0379878/DO-2025 (dále jen „žádost“), jakožto nepřijatelnou ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022“). Jako důvod nepřijatelnosti žádosti žalovaný označil, že žadatel získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „EU“). Žalobce žalobním petitem navrhl, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti.
2. V rámci žaloby žalobce navrhl také vydání předběžného opatření spočívajícího v tom, aby soud přikázal žalovanému a odboru cizinecké policie Policie ČR, aby strpěli pobyt žalobce na území České republiky po dobu řízení vedeného před Městským soudem v Praze v této věci.

II. Žaloba

3. Žalobce sděluje, že je občanem Ukrajiny, ze které uprchl z důvodu válečného konfliktu. Cestoval přes Rumunsko, kde mu byla udělena dočasná ochrana. Vzhledem k tomu, že žalobce dočasnou ochranu v Rumunsku nechtěl a mířil do České republiky, po několika dnech se jí vzdal, o čemž přikládá potvrzení vydané rumunskými správními orgány, které prokazuje zrušení dočasné ochrany. Následně pokračoval do České republiky, kde pobývají jeho blízcí rodinní příslušníci. Po příjezdu do ČR se žalobce dne 15. 5. 2025 dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Praze, kde požádal o dočasnou ochranu. Žalovaný mu vrátil formulář žádosti s tím, že je nepřijatelná a jako důvod nepřijatelnosti ve formuláři označil to, že „žadatel získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném ČS EU“. Žalobce opravdu dříve měl dočasnou ochranu udělenou v Rumunsku. Tu však již zrušil a žalovanému o tom předložil potvrzení v rumunském jazyce. Žalovaný přesto označil žádost žalobce o dočasnou ochranu č. j. OAM-0379878/DO-2025 za nepřijatelnou. Tento postup žalovaného žalobce považuje za nezákonný zásah.
4. Dále se žalobce věnuje otázce přípustnosti žaloby. Má za to, že se neuplatní výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022, neboť je v rozporu s právem EU.
5. K otázce nezákonnosti zásahu žalobce uvádí, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 jsou neaplikovatelná, neboť jsou v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), a v rozporu s Prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady 2022/382“).
6. Žalobce poukazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, sp. zn. C-753/23, ve věci *Krasiliva* (dále jen „rozsudek C-753/23“), a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024- 37, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

a č. j. 1 Azs 366/2024-42. Žalobce je přesvědčen, že z aktuální judikatury plyne, že žalovaný nemůže považovat žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou pouze proto, že občan Ukrajiny má nebo dříve měl dočasnou ochranu v jiném státě EU. Jakkoli platí, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany (včetně pobytového oprávnění, které je součástí těchto práv) ve více členských státech zároveň, Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích podrobně metodicky popsal, jak má žalovaný postupovat, pokud obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiném členském státě EU. Žalovaný má přesto žádost přijmout k věcnému posouzení a ověřit, zda žadatel, který v minulosti obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě, tímto oprávněním prokazatelně disponuje i k okamžiku podání žádosti o dočasnou ochranu v Česku. Pokud ne, musí žalovaný dočasnou ochranu (při splnění dalších podmínek) udělit.

7. Žalobce žalovanému doložil, že se v Rumunsku dočasné ochrany vzdal, a tedy učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v Rumunsku. Žalovaný měl v této situaci ověřit, zda k zániku rumunské dočasné ochrany již skutečně došlo. Následně měl žalobci udělit dočasnou ochranu v České republice. V žádném případě však nemohl žádost považovat za nepřijatelnou.
8. Žalobce namítá, že unijní právo má aplikační přednost a správní orgány mají povinnost jej použít z úřední povinnosti, je-li s ním vnitrostátní norma v rozporu. O tom, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, je s unijním právem v rozporu, podle mínění žalobce již nyní neexistují žádné pochybnosti. Žalovaný však nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU, když i nadále postupuje v rozporu s unijním právem, pokud žádosti ukrajinských občanů, kteří jsou nebo byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě, označuje za nepřijatelné

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný je toho názoru, že vyhodnocení žalobcovy žádosti jako nepřijatelné bylo v souladu se zákonem, a proto navrhuje zamítnutí žaloby. Navrhuje rovněž zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření.
10. K důvodu nepřijatelnosti žádosti žalovaný uvádí, že žalobce požádal o vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v Rumunsku, kde mu toto povolení bylo také vydáno. Žalobce ve své žádosti uvedl, že dočasnou ochranu v Rumunsku získal dne 25. 4. 2025, což také doložil dokladem vydaným rumunskými orgány. Žalovaný má za to, že v případě žalobce byl naplněn důvod pro vyhodnocení jeho žádosti jako nepřijatelné, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022. Toto ustanovení chápe tak, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, a to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, nebo ne, není rozhodné.
11. Žalovaný doplňuje, že žalobce v předmětné žádosti neuvedl, že by na území ČR byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by byl již držitelem dočasné ochrany, nebylo tedy možno uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále též „zákon o dočasné ochraně“), a ani o udělení dočasné ochrany z důvodů zřetele zvlášť hodných podle § 52 téhož zákona. Žalovaný tedy neměl jinou možnost, než žalobcovu žádost o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

12. Dále se žalovaný vyjádřil k tvrzenému rozporu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 s právem EU. Připouští, že stávající judikatura NSS soudů pokládá ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 za rozporné se směrnicí o dočasné ochraně. Tento závěr Nejvyšší správní soud dovodil z některých dílčích závěrů Soudního dvora EU uvedených v rozsudku C-753/23 a dále je postaven na úvaze, že právo sekundárního pohybu v rámci EU plyne z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES členskými státy a z výkladových stanovisek EU jakožto „soft law“. Žalovaný se závěry NSS nesouhlasí, z níže uvedených důvodů.
13. Žalovaný se domnívá, že závěry NSS v současnosti již nemohou obstát s ohledem na to, že dne 13. 6. 2025 na základě jednomyslné podpory vyjádřené na Coreperu dne 11. 6. 2025 ministři vnitra na zasedání Rady jednomyslně podpořili další roční prodloužení dočasné ochrany. Oproti minulému rozhodnutí o prodloužení došlo v úvodních ustanoveních (tzv. recitálech) Návrhu č. 9933/25 prováděcího rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 do 4. března 2027 (dále též „návrh č. 9933/25“) k několika změnám. Pro oblast týkající se druhotných pohybů byly odsouhlaseny dva nové recitály. První z nich (pod bodem 4) míří na případy, kdy osoba, která je poživitelem dočasné ochrany v jednom členském státě, požádá o udělení dočasné ochrany v druhém členském státě. Takové žádosti by měly být zamítnuty; přitom termín „zamítnout“ má autonomní unijní význam zahrnující všechny formy negativního posouzení.
14. Žalovaný je přesvědčen, že ze směrnice o dočasné ochraně ve skutečnosti žádné právo sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany neplyne. Cílem čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně je, aby osobě, na niž se vztahuje rozhodnutí Rady 2022/382, bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu, a byla tak oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena. Členský stát, který takové pobytové oprávnění osobě požívající dočasnou ochranu vydá, splní povinnost přijmout opatření za účelem zajištění povolení k pobytu vůči osobám požívajícím dočasné ochrany i za ostatní členské státy. Žalovaný je toho názoru, že pokud by ust. čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně mělo dopadat i na osoby, které již toto pobytové oprávnění získaly v jiném členském státě, muselo by znít jinak, a především by nesměla být součástí směrnice ustanovení čl. 15 a čl. 26. Tato ustanovení by byla naprosto zbytečná, pokud by z čl. 8 vyplývala členským státům povinnost udělit oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany i těm osobám, kterým již bylo pobytové oprávnění k tohoto titulu vydáno v jiném členském státě. Žalovaný cituje rovněž čl. 8, 9 a 15 preambule směrnice o dočasné ochraně, z nichž dovozuje, že jednotné minimální standardy, které směrnice na úrovni EU zavádí, mají za cíl předcházet sekundárnímu pohybu držitelů oprávnění k pobytu vydaných z titulu dočasné ochrany.
15. Žalovaný se rovněž neztotožňuje se závěrem NSS, že rozhodnutí Rady 2022/382 a jeho prodloužení společně s dohodou o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně dovolují druhotný pohyb vysídlených osob. Má za to, že v důsledku vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně se cizinec pouze nemusí obávat, že bude v případě neoprávněného pobytu automaticky předán orgány státu, kde neoprávněně pobývá, orgánům členského státu, který mu povolení k pobytu vydal. Právo na získání pobytového oprávnění na území členského státu, na jehož území pobývá neoprávněně, mu ale nevznikne.
16. Dále se žalovaný domnívá, že ke sdělení Komise ze dne 21. 3. 2022, na něž NSS odkazuje, nelze v otázce sekundárního pohybu přistupovat ani jako k „soft law“, a to i ve světle aktuálně zveřejněných informací na internetových stránkách Komise (https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/asylum-eu/temporary-protection_en),

kde Komise neuvádí právo získat postupně dočasnou ochranu v různých členských státech EU.

17. Žalovaný dále cituje druhý nový recitál (bod 5a) návrhu č. 9933/25, z něhož dovozuje, že dohoda členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nemá vliv na aplikaci čl. 8 odst. 1 téže směrnice, resp. že výklad nemá být takový, že by členský stát měl povinnost vydat povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobě, která již držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany byla v jiném členském státě.
18. Žalovaný následně poukazuje na to, že cílem samotného prohlášení členských států ze dne 4. 3. 2022 týkající se neaplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nebylo umožnění druhotného pohybu v rámci členských států EU, ale naopak rovnoměrné rozprostření vysídlených osob z Ukrajiny po celém území EU. V rámci prodloužení dočasné ochrany zveřejnila Česká republika dne 24. 6. 2024 prohlášení, v němž uvedla, že se i s ohledem na nerovnoměrné zatížení členských států a vyčerpání národní kapacit, které jsou v ČR k dispozici pro osoby požívající dočasné ochrany, necítí být nadále vázána dohodou o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně ze dne 4. 3. 2022. Článek 11 směrnice o dočasné ochraně tak ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a ostatními členskými státy může být aplikován.
19. Žalovaný zdůrazňuje, že v rámci celounijního srovnání Česká republika společně s Polskem a Německem dlouhodobě patří mezi země, které přijaly nejvíce vysídlených osob z Ukrajiny. Závěry NSS a jejich důsledky by nápor na ČR nedůvodně zvýšily. Rovněž by postrádala smyslu spolupráce v síti EU pro připravenost na migraci a pro řešení migračních krizí v souladu s doporučením (EU) 2020/1366 (srov. čl. 3 rozhodnutí Rady 2022/382), jejímž cílem je výměna informací a podpora států migrací nejvíce zasažených.
20. Žalovaný argumentuje taktéž tím, že zcela volné přemísťování osob mezi členskými státy, by nesystémově a nelogicky vybočovalo z unijní právní úpravy v oblasti azylu, schengenské spolupráce, ale i legální migrace. V případě přijetí názoru Nejvyššího správního soudu by osoby s dočasnou ochranou měly privilegované postavení oproti jiným cizincům, včetně občanů EU, bez ohledu na jejich pobytové oprávnění. Omezenost práv plynoucích z dočasné ochrany potvrzuje i rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 12. 2024 ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*, jehož bod 82 žalovaný cituje.
21. Dále žalovaný uvádí, že pokud tedy právo sekundárního pohybu v rámci EU držitelům dočasné ochrany neplyne přímo ze směrnice o dočasné ochraně, nelze jej dovozovat z rozhodnutí Rady 2022/382, neboť to nemůže rozšířit rozsah práv, která jsou držitelům oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany přiznána. Rozhodnutí Rady 2022/382 nicméně ani neobsahuje žádné ustanovení, které by právo sekundárního pohybu osobám, kterým již bylo vydáno pobytové oprávnění jiným členským státem, zakotvilo. Pouze v bodu 16 preambule, tedy v nenormativní části, je zmíněna možnost členského státu vydat povolení k pobytu osobě, která požívala dočasnou ochranu v jiném členském státě, nejde však o povinnost.
22. Žalovaný uzavírá, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 není rozporné s unijním právem. Protože je toto ustanovení stále součástí českého právního řádu, je žalovaný povinen podle něj postupovat.
23. Závěrem se žalovaný věnuje otázce výkladu a použití § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 ve světle domácí judikatury a rozsudku C-753/23. Je přesvědčen, že z čl. 21 odst. 2 směrnice

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

o dočasné ochraně vyplývá, že opakované získávání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany je možné pouze v členském státě, který je již cizinci jednou vydal. Uvedené podle žalovaného vyplývá též toho, že směrnice o dočasné ochraně nepočítá s druhotným pohybem osob, jimž svědčí právo dočasné ochrany, s výjimkou případů, na něž dopadá čl. 15 nebo 26 této směrnice. Proto by ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 62/2022 mělo být vykládáno v souladu s jeho jazykovým zněním tak, že brání cizincům, kteří jsou nebo již jednou byli držiteli povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU, aby toto pobytové oprávnění získali znovu na území ČR. Doslovné znění tohoto ustanovení podle názoru žalovaného nekoliduje s jeho smyslem a účelem ani se směrnicí o dočasné ochraně.

IV. Soudní přezkum

24. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým projednáním věci žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas a žalovaný s ním výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“).
25. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
26. Úvodem městský soud připomíná metodologii zkoumání přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby, kterou vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci EUROVIA (rozsudek ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS). Na závěry učiněné v tomto rozsudku navázala další judikatura, i přes jeho zrušení nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, N 94/89 SbNU 387 (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016-138; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42, č. 3965/2020 Sb. NSS; ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020-85; ze dne 20. 9. 2022, č. j. 5 As 172/2021-26 nebo ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 As 94/2023-26).
27. Po podání zásahové žaloby je povinností soudu v první řadě zjistit, v čem konkrétně žalobce nezákonný zásah spatřuje a zda tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti. V dalším kroku soud zkoumá přípustnost žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s. Následně je úkolem soudu posoudit včasnost zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. V dalším kroku, ještě před věcným posouzením důvodnosti žaloby, soud zkoumá, zda nejsou dány jiné důvody odmítnutí podané zásahové žaloby, např. nedostatek procesní legitimace účastníků řízení.
28. V nyní projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalovaný vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou. Toto žalobní tvrzení doložil žalobce fotokopii formulářové žádosti o poskytnutí dočasné ochrany označené podacím razítkem s datem 15. 5. 2025, v jejímž závěru jsou pověřeným pracovníkem žalovaného zatrženy kolonky „JE ŽÁDOST NEPŘIJATELNÁ, NEBOŤ“ a „žadatel(ka) ZÍSKAL(A) dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném ČS EU.“. Je rovněž nesporné, že žalobci byla dočasná ochrana již v minulosti poskytnuta v Rumunsku, což vyplývá také z osvědčení vydaného dne 28. 4. 2025 rumunským Ministerstvem vnitra, Generálním inspektorátem pro imigraci, Odborem azylu a integrace pod č. 479580, jímž se potvrzuje, že dočasná ochrana byla žalobci na jeho žádost zrušena. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný měl žalobcovu žádost o poskytnutí

dočasné ochrany v ČR přijmout a věcně se jí zabývat, či byl oprávněn žádost žalobci vrátit jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022.

29. Soud se dále zabýval posouzením otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl žalobu projednat věcně.
30. Žalobci byl vrácen vyplněný formulář žádosti o dočasnou ochranu, přičemž důvody vrácení žádosti pro nepřijatelnost žalobce zjistil ze záznamu ve vrácené žádosti. Povahou úkonu správního orgánu, kterým je fakticky vrácena žádost, přičemž jsou žadateli sděleny důvody jejího vrácení, se zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. V takovém případě se vyřízení žádosti pro nedostatek formy považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 7 Azs 227/2016-36). Zákon ostatně vydání správního rozhodnutí nepředpokládá. Soud proto dospěl k závěru, že postup žalovaného spočívající ve vrácení tiskopisu žádosti není pro nedostatek formy správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž je faktickým úkonem, v němž lze pojmově spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
31. Soud se dále zabýval otázkou, zda je možné žalobu posoudit jako nepřijatelnou s ohledem na znění věty druhé § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 ve spojení s obecným ustanovením § 6 s. ř. s., podle kterého z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.
32. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
33. Otázku soudního přezkumu vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti vyjasnil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, v jehož bodu 25 vyslovil, že: „*vyluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany toto právo nepřípustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat*“.
34. S ohledem na citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, opírající se o rozsudek Soudního dvora EU C-753/23, městský soud konstatuje, že vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany cizinci z důvodu nepřijatelnosti podléhá soudnímu přezkumu, žaloba tak není nepřijatelná.
35. Soud též ověřil, že žaloba byla podána včas, neboť k tvrzenému zásahu došlo dne 15. 5. 2025 a žalobce svou žalobu podal dne 9. 6. 2025, byla tedy zachována subjektivní i objektivní lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.
36. Žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, neboť to byl právě on, kdo podal žádost o udělení dočasné ochrany a komu byla tato žádost z důvodu nepřijatelnosti vrácena. Tvrzený zásah tak nepochybně byl zaměřen přímo proti žalobci.
37. Pasivní legitimace žalovaného je rovněž dána. Podle § 83 s. ř. s. platí, že *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah*. K vrácení žádosti, proti němuž žalobkyně brojí, došlo ze strany oprávněné úřední osoby Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.
38. Z výše uvedeného vyplývá, že předmětná žaloba je věcně projednatelná, soud se proto dále zabýval meritem věci, tedy tím, zda označený zásah žalovaného byl nezákonný. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

39. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017-34, a tam citovanou judikaturu) je pro poskytnutí ochrany podle ustanovení § 82 s. ř. s. nezbytné kumulativní splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (tj. 1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tzn. „zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu poskytnout.
40. V předmětné věci soud považuje za zjevně splněné první, druhou a pátou podmínku, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobce. Pokud se jedná o hodnocení předmětného úkonu, lze vyjít ze stávající judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (viz rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52); Čtvrtá podmínka výše uvedeného testu je tedy rovněž splněna. Zbývá tak posoudit třetí podmínku, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy, či nezákonně.
41. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy:
42. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 [ž]ádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, *jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.*
43. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 [m]inisterstvo vnitra nebo Policie České republiky *nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
44. Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady 2022/382 [t]oto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
45. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně [č]lenské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. *Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.*
46. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně [č]lenské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud a) existují závažné důvody se domnívat, že i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů; ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany. Závažnost očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce; iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za

mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

47. Podle čl. 28 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně *[d]ůvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.*
48. Rozhodnutí, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci ze strany žalovaného vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy, či nezákonně, je závislé na posouzení otázky, zda institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022, tedy že ji podal cizinec, kterému již v minulosti byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, je slučitelný s právem EU.
49. Touto otázkou se podrobně zabýval již zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 v případě žalobkyně, která v souvislosti s invazí Ruské federace opustila Ukrajinu a vycestovala do Belgie, kde získala oprávnění k pobytu pro osoby požívající dočasně ochrany. Vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu se následně rozhodla přemístit do České republiky za rodinou, která zde pobývala na základě oprávnění plynoucího z dočasně ochrany. Její žádost o poskytnutí dočasně ochrany však byla žalovaným vrácena jako nepřijatelná, neboť žadatelka již oprávnění k pobytu plynoucí z dočasně ochrany získala v jiném členském státě EU. Rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 je pro nyní projednávanou věc zcela zásadní, a proto z něj soud níže podrobně cituje.
50. Pod bodem 34 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že dočasná ochrana pro osoby vymezené rozhodnutím Rady 2022/382 je *„udělována přímo aktem unijního práva, nikoliv rozhodnutím členského státu. Role členských států je v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání důležitých práv osobám požívajícím dočasně ochrany“.*
51. Pod bodem 47 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasně ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje.“.*
52. Dále v bodu 53 uvedl, že rozhodnutí Rady 2022/382 *„[d]ržitelům dočasně ochrany přiznává právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených. S ohledem na níže uvedené argumenty je NSS přesvědčen, že tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární“. Znamená to, že státní příslušníci Ukrajiny jsou oprávněni „vybrat si členský stát, v němž požádají o (prvotní) pobytové oprávnění. Tento členský stát jim přitom v souladu s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně musí pobytové oprávnění vydat.“ ... Pokud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasně ochrany podle Rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní článek 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze podle NSS dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasně ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace článku 11 směrnice o dočasné ochraně ztratilo význam. Vlastně by to znamenalo, že ačkoli tyto osoby mohou fakticky pobývat kdekoliv v Unii, formální změna místa pobytu jim je zapovězena. Takový výklad však považuje NSS za absurdní. Odporuje cíli přiznat státním příslušníkům Ukrajiny rozsáhlá oprávnění k volbě místa, kde budou chtít po dobu trvání dočasně ochrany pobývat. Pokud tedy držitelé dočasně ochrany mohou pobývat na území celé Unie, musí jim být*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

umožněno tento faktický stav legalizovat, a to v členském státě, který si zvolí. Pokud si takto zvolí Českou republiku, musím jim zde být vydáno povolení k pobytu.“.

53. Obdobně jako ve vyjádření k právě projednávané žalobě, žalovaný již v řízení před NSS poukazoval na prohlášení české delegace na jednání Výboru stálých zástupců a Rady dne 24. 6. 2024, podle kterého již Česká republika není schopna plně uplatňovat odchylku od čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Nejvyšší správní soud toto prohlášení vyhodnotil jako jednostranné politické prohlášení bez právního významu. Poukázal na to, že v souladu s prohlášením členských států učiněným při projednávání návrhu rozhodnutí Rady 2022/382 je možné se od uvedené dohody odchýlit pouze bilaterální dohodou členských států, mezi nimiž by se pak čl. 11 znovu uplatňoval (viz též rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42). Žádnou takovou dohodu však Česká republika neuzavřela. V nynější věci žalovaný zdůrazňuje, že toto prohlášení představuje odstoupení od výše uvedené dohody, avšak takové tvrzení nemá oporu ani v samotném textu prohlášení. V něm česká delegace upozorňuje na „maximální využívání“ českých kapacit při přijímání osob vysídlených z Ukrajiny, připomíná „nutnost včasné diskuse o alternativních trvalých řešeních na úrovni EU“ a uvádí, že „není udržitelné nadále reagovat na potřeby ukrajinských uprchlíků bez dodatečné finanční podpory ze strany EU“. Až v závěrečné části prohlášení konstatuje, že Česká republika již „není schopna plně uplatňovat odchylku od článku 11 směrnice“, aniž by však bylo zřejmé, co z toho česká delegace vyvozuje, tím spíše s ohledem na následně vyjádřenou podporu koordinovanému přístupu na úrovni Unie.
54. Nejvyšší správní soud dále poukázal na rozsudek C-753/23: „Soudní dvůr dospěl k závěru, že žádost o povolení k pobytu nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen z důvodu, že osoba dříve požádala o bytové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala; druhý členský stát proto musí zkoumat důvodnost žádosti, která mu byla předložena ... Ačkoli tedy lze mít bytové oprávnění pouze v jednom členském státě, samotné podání žádosti nezakládá překážku litispendence, jak ji v podstatě předvídal § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Nicméně pokud byla s podobnou argumentací Soudním dvorem již de facto vyslovena neslučitelnost „litispendenční“ nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany dle písm. c) ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., jen obtížně je možné dovodit jiný závěr pro písm. d).“.
55. Nejvyšší správní soud dále citoval z bodu 30 rozsudku C-753/23, ve kterém Soudní dvůr EU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě.“. Citovaný dovětek Nejvyšší správní soud vyložil tak, že „by práva z dočasné ochrany neměla být současně poskytována ve více členských státech. S ohledem na vše další v rozsudku uvedené však tato část věty rozhodně sama o sobě nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného.“.
56. NSS odkázal rovněž na právně nezávazné („soft-law“) dokumenty Komise: „Nemožnost odmítnout žádost o povolení k pobytu osobě spadající do působnosti směrnice toliko z důvodu, že tato osoba již byla dříve registrována v jiném členském státě, Komise potvrdila v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně. Uvedla, že v případě přesunutí do jiného členského státu musí tento druhý stát žadateli poskytnout všechna práva plynoucí z dočasné ochrany, včetně vydání bytového oprávnění (str. 3–4, dostupné online na internetových stránkách Komise). Řešení této situace s ohledem na možnost čerpat práva plynoucí z dočasné ochrany jen v jednom členském státě Komise dále rozvedla ve sdělení Operační pokyny k

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. věst. C 126I), podle něhož „pokud se osoba [požívající dočasné ochrany] následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES“ (str. 9).“.

57. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“.

58. Nejvyšší správní soud pod bodem 78 shrnul, že v budoucnu může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím:

1. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána, aniž by osoba předtím požádala o pobytové oprávnění v jiném členském státě. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 Rozhodnutí Rady č. 2022/382, bude namíste dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.

2. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě, avšak pobytové oprávnění v něm ještě neobdržela. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

3. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

4. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.

b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského

státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nebytné údaje vloží do informačního systému TPD.

c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“.

59. Žalobce obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě (v Rumunsku), avšak žalovanému doložil potvrzení vydané rumunským Ministerstvem vnitra, Generálním inspektorátem pro imigraci, Odborem azylu a integrace, že toto oprávnění bylo na žalobcovu žádost zrušeno, a tak jím k okamžiku podání žádosti v ČR již nedisponoval. Žalovaný však toto potvrzení vyhodnotil pouze jako důkaz toho, že žalobce měl dočasnou ochranu již někdy v minulosti v Rumunsku udělenou, přičemž již zřejmě ani neověřoval, zda je tato dočasná ochrana stále aktivní v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy Temporary Protection Platform. Výpis z této databáze alespoň žalovaný soudu nepředložil.
60. V nyní projednávané věci se tedy jedná o situaci, kterou NSS označil jako třetí z možných variant. Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně vyslovil, že v případě, kdy žadatel o dočasnou ochranu v ČR již prokazatelně nedisponuje dočasnou ochranou udělenou dříve v jiném členském státě EU, nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 pro jeho neslučitelnost s právem EU, žádost je nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat. Městský soud se s argumentací Nejvyššího správního soudu uvedenou v odůvodnění shora citovaného rozsudku plně ztotožňuje.
61. Na rozdíl od žalovaného je soud toho názoru, že ani samotný zákon č. 65/2022 neobsahuje právní normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v minulosti byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, ale o tuto ochranu v mezidobí z jakéhokoli důvodu přišla. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 se týká pouze osob pod souběžnou dočasnou ochranou jiného členského státu. Právě vícečetná registrace k dočasné ochraně je totiž stavem nežádoucím. Rovněž návrh č. 9933/25 na prodloužení dočasné ochrany, na který žalovaný odkazuje, pouze akcentuje, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě. Z žádného ustanovení však neplyne, že v případě zániku první registrace k dočasné ochraně, není možné provést registraci novou, v jiném členském státě. Žalovaný vykládá sousloví „udělená“, resp. „obdržená dočasná ochrana“ příliš extenzivně, pokud pokládá za irelevantní, zda tato dočasná ochrana stále trvá, či nikoli.
62. Městský soud tak došel k závěru, že vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobce. Žalovaný bude muset žádost přijmout a věcně se jí zabývat. Ověří-li, že žalobce již skutečně nedisponuje pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany v Rumunsku, a bude-li žalobce splňovat též další podmínky, dočasnou ochranu žalobci udělí.
63. K argumentaci institutem zneužití práva, kterou žalovaný uplatňuje i v nyní projednávané věci, a to ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření, soud odkazuje na bod 80 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud by měl žalovaný „v individuálním případě vážné důvody domnívat se, že osoba žádající o poskytnutí dočasné ochrany v České republice tak činí výhradně za účelem jiným, než je skutečný úmysl vedoucí k přesídlení na území ČR, např. s ohledem na opakované přemísťování se po Unii bez jakéhokoli

relevantního (rodinného, pracovního, zdravotního apod.) důvodu, může prokázat zneužití práva v daném konkrétním případě. Svůj závěr v tomto směru však musí náležitým způsobem odůvodnit a především dokázat (k tomu blíže např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20).“.

64. S ohledem na výše uvedené soud pod výrokem I. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný podle § 87 odst. 2 s. ř. s., a výrokem II. žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti.
65. O návrhu na vydání předběžného opatření soud nerozhodoval, neboť ve věci byly učiněny všechny přípravné úkony, a tak mohl ještě před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o předběžném opatření vydat rozsudek ve věci samé. Za této situace by rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření bylo nadbytečné a neúčelné.
66. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, který však byl ze zákona osvobozen od placení soudního poplatku a zároveň nebyl zastoupen advokátem, a tak mu soud nemohl přiznat ani náhradu nákladů na zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Jiné účelně vynaložené náklady žalobce nedoložil, ani netvrdil. Žalobci tak nevznikly náklady řízení, jejichž náhradu by bylo možné uložit žalovanému, a proto soud pod výrokem III. vyslovil, že žalobci se náhrada nákladů nepřiznává. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto soud pod výrokem IV. vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 7. července 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.